

Tres Cruces Central (6629m)

In colaborare cu Claudia Szabo
Sunday, 16 March 2008
Ultima actualizare Sunday, 16 March 2008

Dupa ce am scapat ca prin urechile acului de la a fi facuti turturi, lasati sa se dezghete la timp pentru inceputul adevaratului sezon in Parinacota, ne-am rasplatit cu o masa imbelsugata la singurul restaurant care mai ramasese deschis in Putre. Am avut de mancare o delicioasa supa cu aroma nedefinita si cateva chifle uscate. Pe langa aceasta, am avut parte si de nepretioasa companie a proprietarului restaurantului. Persoana simpatica si vorbarea de altfel, cu care Catalina si cu mine avusesem prilejul sa stam de vorba cu cateva saptamani in urma, cand venisem sa cumparam mere. Atunci ne-a intrebat de unde suntem, cu cat se vand merele in Romania, ce vand chilean este la mare pret la noi, cum de suntem atat de buni la gimnastica, ce produce Romania ("hoti!" zice Catalina in romaneste), ca sa vina antrenorul nostru de gimnastica in Chile, sa nu se duca la bolivieni, sa moara bolivienii de ciuda ... Cam tot astfel de intrebari era in repertoriul lui si in noaptea aceea, numai ca noi din pacate nu imi puteam raspunde decat cu niste mormaieli. Era aproape unu noaptea si eram rupti. A doua zi de dimineata am pornit-o la drum spre sud. Ne-am oprit in Arica, unde, la marginea Pacificului, am facut (din nou) ordine in echipament. Cu foarte mare mirare am descoperit in bena furiei rosii un mare bolovan care-i servise Catalinei drept scaun in Parinacota, la 4800! L-am lasat la marginea Pacificului ... ce noroc daduse peste el, neam de neamul lui de roca vulcanica nu visase sa vada Pacificull!

Pozele sunt aici!

Am stat o zi in Arica, din nou la Frank. Am vizitat orasul cum le sade bine unor expeditionari: adica rapid, oprindu-ne la punctele importante: biserica construita de Eiffel, trimisa cu vaporul in Chile si asamblata in Arica, si spalatoria de haine. Am fost si in port, pentru ca Marius si Catalina sa vada daca exista locuri bune de ancorat yachtul. Centrul Aricai este plin de strazi inguste, strazi pietonale si multi multi oameni. Foarte prietenosi de altfel. Unul dintre ei chiar ne-a ajutat, in timp ce stateam si asteptam un autobuz care nu oprea in statia in care stateam noi, a venit un batranel sa ne intrebe unde vrem sa mergem, ne-a aratat care este statia corecta si nu s-a lasat pana cand nu ne-a vazut in siguranta in autobuz :)

Pentru ca scopul expeditiei noastre in Chile era in primul rand stabilirea unei premiere romanesti, ne-am indreptat gandurile (si botul masinii) catre parcul national Nevada Tres Cruces, care printre altele, contine si masivul Tres Cruces, cu varful cel mai inalt la 6700 si varful al doilea la 6629m. De asemenea contine si vulcanul Ojos del Salado (6842m), cel mai inalt vulcan activ din lume si al doilea ca marime din America de Sud (dupa Aconcagua). Ojos del Salado a fost urcat de Marius, Catalina, Daniel Magdalinoiu si Vlad in 2003. Colo (Daniel Magdalinoiu) a mai urcat si cel mai inalt varf din masivu Tres Cruces, asa ca noi ne-am hotarat sa-l incercam pe al doilea.

Marius a condus aproape toata noaptea si am reusit spre dimineata sa ajungem in Copiapo. Oras minier, Copiapo nu m-a impresionat prin nimic deosebit. Atata doar ca trebuia sa ne obtinem permisele de la Oficiul de Turism. In aceasta expeditie aveam sa aflam ca nu prea ai timp de vizitat orase cand esti in expeditii. De aceea nici nu pot spune ca m-au impresionat multe in Copiapo. Probabil ca oraselul in sine este o bijuterie a desertului careia eu ii fac o nedreptate prin faptul ca nu-mi amintesc decat de puiul la rotisor fenomenal cumparat de la Lider, de muraturile excelente (tot de la Lider), de restaurantul Bavaria (langa oficiul de turism) ... Daca este asa, imi cer scuze. Dupa ce-am cumparat puiul am pornit spre Laguna Santa Rosa, undeva la 3300 m. Inainte de a ajunge la Santa Rosa, am gasit o oaza in mijlocul desertului, unde am intins o fata de masa si am mancat puiul. Stiu ca pentru multi nu pare cine stie ce, dar nu mai vazusem verdeata de foarte mult timp, si in nici un caz asa in mijlocul desertului. Am ajuns la Santa Rosa fara peripetii deosebite. Drumul, ca de obicei, bolovanos si cu serpentine, dar, tot ca de obicei, Marius s-a descurcat de minune. Despre noi, pot spune ca eram foarte obosite. Eu am descoperit chiar tehnica dormitului cu aparatul de fotografiat in mana: tineam aparatul in mana si dormeam; nu reuseam sa ma trezeasca nici zdruncinaturile care ma aruncau in mod frecvent cu capul de tavan.

Am stat numai o zi la Santa Rosa, dar ma multumesc si cu atat. Aveam vedere directa la masivul Tres Cruces. Laguna era populata de flamingo, care isi vedeau tacticos de mancare si de plimbarile lor (atata timp cat nu te apropii prea mult, bineinteles). Cred ca ar fi trebuit sa fi stat mai mult la Santa Rosa, sa ne re-aclimatizam si sa ne hidratam cum trebuie. Nici aici vremea nu este extraordinara: daca atunci cand au fost Marius si Catalina in 2003, vremea era absolut extraordinara toata ziua, si aici seara se strica vremea. De la Laguna Santa Rosa am pornit spre baza muntelui. Ne-am oprit si la Cascada Rio Lama, unde Marius si cu mine am facut o binemeritata baie.

Am pornit spre baza muntelui. Aici din pacate nu mai exista drum, doar din cand in cand niste urme vagi prin nisip. Bolovani, cam cum erau la Guane Guane. In masina, ca intr-o masina de spalat, numai ca acum eram numai patru, deci aveam mai mult spatiu in care sa zburdam la fiecare hurducatura. Am pus tabara la 4800 m. Planul era ca a doua zi sa mutam tabara la 5700 si a treia zi sa incercam varful. Prea mult timp nu mai aveam pentru ca trebuia sa returnam masina si sa ne indreptam spre obiectivul celalalt al expeditiei, Aconcagua.

Seara s-a lasat un frig cel putin intepator. Dormeam in formatie de 1:2:1, cu Lili in masina (se saturase sa doarma in cort), Catalina si cu mine in cortul de 2 persoane si Marius in cortul de o persoana. Am mancat copios (mazare cu conserva de carne). In ciuda frigului am mai iesit de cateva ori din sac/cort, fie ca sa fac poze la apus, fie ca sa ma duc la toaleta. Eh, uite vezi? Nimeni nu povesteste despre chestiile astea "delicate" cand spune despre expeditii. Nu erau toalete ecologice peste tot cum si-ar inchipui cititorii mai sensibili. In schimb, aveam doua tipuri de bolovani, in functie de cat lasau sa se vada: pentru oameni inalti (numai bustul) si pentru oameni scunzi sau copii pana la 10 ani (inchipuiti-va). Unii dintre noi porneau in adevarate excursii pentru gasirea bolovanului potrivit. Altii, manati de la spate de frig sau de urgenta situatiei, se multumeau cu prima formatiune geologica potrivita pe care o gaseau. Singura consolare era ca nu era nici tipenie de vietate pe acolo (lucru care nu se va intampla in Aconcagua, insa).

Lui Lili i-a fost foarte frig in masina, mai ales de dimineata. Si pe noi de altfel, frigul cumplit de dimineata ne-a epuizat aproape de tot. Daca eu initial am crezut ca voi putea urca pana la 5700 in pantaloni de trekking, mi-am schimbat repede parerea si am trecut la itari de merinos cu gore pe deasupra, si doua bluze de merinos pe sub polar. Si asa, nu am reusit sa plecăm decat dupa ce a dat soarele si pe bolovanul nostru. N-am avut prea mare succes insa. Frigul ne epuizase, nu mancaserăm nimic de dimineata si nici hidratati calumea nu eram. Plus ca, spre deosebire de Parinacota, caram acum o tabara intreaga. Nu mai aveam luxul de a cara tabere pe bucati, ca in Parinacota. Eram atat de obositi incat trebuia sa ne oprim cam din 10 in 10 minute si sa ne sprijinim rucsacii de cate un bolovan.

Asa ca, undeva pe la 5100m, la baza unei pante care ameninta ca nu se va termina prea curand, si in fata vremii care parea ca se strica, am gasit un loc cat de cat nivelabil si am facut o tabara. In ziua aceea ne-am hidratat cat am putut de mult. Am avut noroc ca gasisem locul chiar langa o limba de penitentes, asa ca am topit zapada si am facut ceai si supe. Dormeam din no in formatie inghesuita de 4 oameni in cort de 3. In acea noapte, Catalina a facut o criza puternica de tahicardie si s-a hotarat ca de dimineata sa coboare. Nu stiu termeni medicali, stiu doar ca mi-a spus ca avea astfel de crize si in Lacu Rosu, deci probabil nu era de la altitudine. Dar era nasol, mai ales ca eram in mijlocul pustietatii, brr ...

Din patru voinici am mai ramas trei. A doua zi de dimineata n-am mai avut ganduri expansioniste si am plecat dupa ce daduse soarele. Cu atat mai bine! De data asta eram mult mai odihniti si hidratati decat cu o zi inainte, si am urcat mult mai bine. Am urcat catinel catinel pana cand am terminat panta fatidica si am ajuns la locul viitoare tabere. Tabara se afla undeva la 5700-5800m, in saua care separa varful principal din Tres Cruces (Tres Cruces Sur) de varful pe care vroiam sa-l urcam noi. In dreapta 6700, in stanga 6629m. Sa tot alegi dupa pofta inimii. Am avut noroc din nou de un lacusor care se afla in tabara, astfel incat nu a mai trebuit sa topim zapada. La cina am avut miel dulce acrisor. Ma rog, mai exact ar trebui sa spun, EU am avut miel dulce acrisor, caci lui Lili ii era greata si nu putea sa manance, si nici Marius nu era prea entuziast. Eu ... m-am ridicat la inaltimea poreclei (Claudia Linge-blide) :) Am mancat cu mare pofta, dupa care am si dormit foarte bine. Lili nu a putut sa doarma caci nu se simtea prea bine.

A doua zi de dimineata ne-am trezit voiosi (nu chiar) la 4 dimineata. Marius s-a imbracat primul si a iesit din cort, dupa care a trebuit sa ne astepte pana ne-am mocanit si noi sa iesim. Era foarte frig, purtam cu totii pufoaice si manusi de puf. Eh, cu manusile astea de puf alta poveste ... iti tin ele de cald intr-adevar, dar parca ai avea doua palete de tenis in loc de maini ... inchipuiti-va sa tii betele, sa mananci, sau sa incerci sa apesi pe butonul de la aparat .. Am reusit sa plecăm pe 5 si putin. Marius in fata si noi doua dupa el. Pe la 5 si jumatate lui Lili i se face rau. Incearca sa continue dar i se face negru in fata ochilor si se hotaraste sa se intoarca. Tot cam atunci Marius incepe sa vomite. Cu vomitatul la efort este nasol, pentru ca te slabeste extraordinar, si nici nu poti sa pui la loc lichidele pe care le pierzi, pentru ca le vomiti din nou.

Si uite asa, din trei voinici am mai ramas numai doi. Si inca ce voinici! Lui Marius ii era rau, iar eu, nu mai spun ... Sau organismului meu nu-i place sa faca efort de dimineata si se razvratesc cum poate (lucru observat si pe mont blanc si la maraton), sau era pentru prima oara atat de sus si era bulversat de lipsa de oxigen de acolo (Adica de ce i-as face una ca asta, pana la urma?!), nu stiu ... Cert e ca ajunseseam sa numar cate 8 sau 16 pasi si sa ma opresc dupa aia timp de 8 sau 16 batai de inima. Si ce batai sanatoase aveam, parca alergam 100 de metri garduri sprint :) Dupa ce a dat soarele mi-am mai revenit, dar nu cu mult: eram la jumatatea unei pante si asteptam cu infrigurare sa vad ce urmeaza dupa ea. Asteptarile nu mi-au fost dezamagite: la capatul pantei aceleia grea, urma alta, la fel de grea! Lucru suficient sa ma faca

sa-mi plang de mila, ceea ce am si facut. Dupa aceea insa, mi-am revenit foarte bine. Sa fi fost cumva gandul ca daca nu schimb ritmul va trebui sa ne intoarcem, sau faptul ca reusisem sa mananc ceva, sau o combinatie dintre cele doua? Cert e ca am inceput sa merg mult mai bine. De-acuma inaintasem ceva, eram cu mult mai sus decat multi munti din apropiere si varful se vedea aproape.

La baza ultimei pante Marius a luat decizia corecta de a o lua pe panta de zapada, si nu pe stanci cum spunea maimuta din mine. Nu numai ca stancile erau periculoase pentru ca nu stiam cat de friabile erau, dar si duceau la un varf fals. Am stat la baza pantei sa ne refacem. Marius a incercat sa manance ceva, dar nu a reusit. Chiar si cu gelurile energizante, intai trebuia sa bea ceai sa vada daca nu il regurgiteaza, si dupa aia sa ia gelul. Am pornit pe ultimul deal, catinel, catinel... Ne-am pus coltarii si am mers chiar foarte bine.

Sus am ajuns pe o creasta, unde ne-am chinuit cateva minute bune sa gasim varful, caci nu era marcat de nimic. Pana la urma, conform definitiei "varful este acolo unde, in orice directie, o iei in jos", ne-am hotarat asupra unui bolovan care, pe langa ca era cel mai inal, avea si trei pietre pe el, in forma aproximativa a unei mumii.

Primii romani pe Tres Cruces Central!!! Ne-am imbratisat si felicitat! Am facut pozele si filmarile de rigoare!! Ne-am hotarat si asupra unui nume, caci toti ghizii ne spusera ca nu are nume, asa ca l-am botezat "Trei cadane", in cinstea Catalinei, a lui Lili si a mea, precum si a seicului care ne condusese si hranise pana acolo :)

Coborarea, ca de obicei, alta poveste. Eram epuizati si deshidratati, asa ca nu stiu sa va spun decat ca am ajuns inapoi la tabara, am strans cortul si i-am dat-o la vale ... Noroc ca stransese Lili sacii si saltele, si ca dupa aia fetele ne-au iesit in intampinare si ne-au luat ce era mai greu din rucsaci. Am trecut si pe la tabara de la 5100 sa recuperam gunoiul.

Si, finalul?! Evident, la 12 noaptea (din nou), de data asta in restaurantul Bavaria, in fata unui lomo, deshidratati mai mult decat infometati, dar fericiti!